

Albă ca Zăpada

Adaptare după Frații Grimm

Ilustrații: Alexandra Mihai

editura
Eduard

A fost odată, în
mijlocul unei ierni,
pe când din cer cădeau fulgi de
zăpadă; pe atunci, la o fereastră cu
pervazul negru stătea o regină care
cosea. Și cum cosea ea așa, privind și
la ninsoare, se înțepă cu acul în deget și
trei picături de sânge căzură în zăpadă. Și
pentru că roșul sângelui arăta așa frumos
pe albul zăpezii, regina își spuse în sinea
ei: „Ce mult mi-aș dori să am un copil cu
fața albă ca zăpada, cu obraji roșii ca
sângele și cu părul negru ca abanosul!“.

Curând după aceea, regina născu o
fetiță albă ca zăpada, cu obraji roșii ca
sângele și cu părul negru ca abanosul
și din această cauză îi puseră numele
Albă-ca-Zăpada. Și după ce aduse
pe lume copilul, regina muri.

Nu trecu mult și regele își luă
altă soție, o femeie înfumurată
care nu putea îngădui să fie
întrecută în frumusețe de nimeni.

Avea o oglindă fermecată
și, de câte ori se privea în
ea, o întreba așa:

*„Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din țară?”*

Și oglinda îi răspundea:

*„Măria-Ta, ca raza luminoasă,
Din întreaga țară tu ești cea mai frumoasă.”*

Și regina era mulțumită, căci știa că oglinda
grăia adevărul. Dar Albă-ca-Zăpada creștea
și se făcea din ce în ce mai frumoasă, și
chiar mai frumoasă decât regina. Și când
aceasta își întrebă odată oglinda:

*„Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din țară?”*
auzi răspunsul: *„Măria-Ta, ești frumoa-
să ca-n poveste, dar Albă-ca-Zăpada
de mii de ori mai frumoasă este.”*

Regina se înverzi de ciudă. Din
acea clipă, de câte ori o zărea pe
Albă-ca-Zăpada, invidia creștea
întruna în inima ei, atât de mult
o ura pe fetiță.

Și dușmănia și ciuda
creșteau ca o buruiană în
inima reginei, tot mai mult, iar ea
nu mai avea liniște.

Într-o zi, chemă un vânător și-i spuse:

– Du copila în pădure și omoar-o! Drept
mărturie, adu-mi inima și plămâni ei.

Vânătorul ascultă porunca și plecă, dar,
în timp ce scotea cuțitul să străpungă
inima nevinovată a copilei, aceasta începu
să plângă și-i vorbi:

– Vânătorule dragă, lasă-mă în viață!
O să fug în pădure și nu mă voi mai
întoarce niciodată acasă.

Și pentru că Albă-ca-Zăpada era așa
de frumoasă, vânătorului i se făcu
milă de ea și-i spuse:

– Fugi, biată copilă!

„Animalele sălbatice te vor sfâșia
curând“, își spuse sieși vânătorul,
simțindu-se ușurat că nu trebuise
să-și mânjească mâinile cu sânge
nevinovat.

